

Arrest

nr. 118 933 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. STEYVERS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 april 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 augustus 2013.

1.3. Op 29 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashai afkomstig uit het dorp Qala Tak in het district Khewa, provincie Nangarhar. U verklaarde te beschikken over de Afghaanse nationaliteit. U zou ongeschoold zijn. Uw neven van vaderskant, S. (...) en S. (...), werkten voor de taliban commandant W.K. (...). Uw oom van moederskant, R. (...), was directeur van de veiligheidsdienst. Hij hield zich bezig met spionage en werkte in de districten Kama, Khewa en Surkh Rod. Hij kwam regelmatig bij jullie thuis om uw moeder te bezoeken. U had de gewoonte om een eindje met hem mee te lopen wanneer hij vertrok. Uw oom vroeg u om voor hem te spioneren. Zo moest u hem melden welke personen wapens lieten herstellen in uw dorp. Uw oom betaalde u hiervoor en kocht u soms ook kledij. Hij gaf u ook een gsm zodat u hem kon contacteren. Uw neven van vaderskant wilden echter niet dat jullie contact hadden met R. (...). Op een dag spraken ze u aan en zeiden ze dat u geen contact meer mocht hebben met uw oom. U vertelde dit aan uw vader die uw neven ging opzoeken. Ze hadden een discussie en uiteindelijk koos uw vader de kant van uw neven. Hij vroeg uw moeder om aan uw oom te melden dat hij niet meer naar jullie woning mocht komen. U verdedigde uw oom maar uw vader werd kwaad en hij verjoeg u uit het huis. Daarna verbrak u alle contact met uw vader en ging u bij uw oom wonen. U bleef voor hem spioneren. Na vijf of zes maanden zag u commandant K.W. (...) met enkele andere personen. U was samen met uw vriend J. (...) en u vroeg hem om te gaan kijken terwijl u zich verstopte achter een muur. U belde uw oom om hem in te lichten, en dit in het bijzijn van J. (...). De volgende dag werden K.W. (...) en 41 taliban leden gedood in een madrassa in het dorp Budyali, district Khewa. Uw neven kwamen naar uw woning en vroegen naar u. Verder werd er over u geroddeld door andere dorpelingen. Omdat de taliban u verantwoordelijk achtte voor het incident besliste uw oom om u naar het buitenland te sturen. Hij regelde uw reis en drie dagen later verliet u Afghanistan. Na ongeveer drie maanden kwam u aan in België. Op 10 april 2012 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw vertrek stuurde de taliban drie dreigbrieven. Na uw aankomst in België vernam u tevens dat uw oom door de taliban werd aangevallen in het district Kama. Hij werd verzorgd in een ziekenhuis en herstelde van zijn verwondingen. Hij zou aangevallen zijn omdat hij u had helpen vluchten. U beschikt over een taskara, een kopie van de taskara van uw oom, een kopie van de taskara van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, een attest opgesteld door de autoriteiten van het district ter bevestiging van uw problemen, enkele foto's waarop uw oom zou te zien zijn en een CD- Rom met een opname van een nieuwsbericht van radio Azadi over de aanval op uw oom.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst wegens problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 11 mei 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u zeker ouder bent dan 18 jaar – waarbij u een leeftijd werd toegekend van minimum 21,3 jaar – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat- generaal verklaarde momenteel 18 jaar en vijf maanden te zijn en zeventien jaar bij uw aankomst in België en u ter staving hiervan een duplicaat van een taskara neerlegt die aantoonde dat u 13 jaar was in 1387 (Afghaanse kalender, komt overeen met de periode 21 maart 2008/ 21 maart 2009 volgens onze kalender), blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast (CGVS, p. 2). Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Uit uw verklaringen voor

het Commissariaat-generaal blijkt immers dat uw kennis van uw regio te beperkt is om uw verklaringen over uw verblijf daar aannemelijk te maken. Zo slaagde u er tijdens het gehoor niet in uitgebreide informatie te verschaffen over uw regio van herkomst. U verklaarde dat er in uw regio bergen zijn maar u kon geen enkele berg of bergketen bij naam noemen. Op de vraag naar namen van bergen antwoordde u dat ze geen namen hebben maar dat ze hoog zijn, hetgeen niet overeenstemt met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (CGVS, p. 9). Dat u nooit een naam van een berg zou hebben gehoord hoewel u uw hele leven in het Khewa district zou hebben doorgebracht is weinig aannemelijk. U wist wel dat de rivier de Kunar door uw district stroomt maar u verklaarde vervolgens verkeerdelijk dat er in het district Khewa geen enkele brug is (CGVS, p. 11). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er al zeker in februari 2008 een zeven meter brede en honderd meter lang brug over de Kunar rivier werd ingehuldigd die het Khewa district in Nangarhar verbindt met het Norgal district in Kunar. Gevraagd of het district Khewa ook gekend is onder een andere naam antwoordde u ontkennend. In werkelijkheid echter wordt het Khewa district ook wel Kuz Kunar genoemd. Geconfronteerd met de naam Kuz Kunar antwoordde u dat dit een onveilige plaats is waar de taliban actief is en waar gevochten wordt (CGVS, p. 11). De link met uw eigen district legde u niet. Als naam voor de hoofdplaats van de provincie Nangarhar vermeldde u aanvankelijk verkeerdelijk Nangarhar. Toen u gevraagd werd om dit te bevestigen antwoordde u dat u het niet wist. In werkelijkheid echter is Jalalabad de hoofdstad van de provincie Nangarhar (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de naam Jalalabad en gevraagd om er iets over te vertellen moest u het antwoord schuldig blijven. U kon enkel bevestigen dat het een stad betreft (CGVS, p. 18). Verder wist u niet te zeggen of er fabrieken zijn in uw provincie (CGVS, p. 9). Uit de reeds genoemde informatie blijkt echter dat er redelijk wat industriële activiteit is in de provincie Nangarhar. Zo is er onder andere een grote marmerfabriek, een aluminiumfabriek en textielnijverheid. Treffend in dit verband is ook dat u helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van natuurfenomenen die plaatsvonden in uw regio. Zo verklaarde u dat u zich niet kunt herinneren dat er ooit een overstroming geweest is in uw district (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit de info dat er in uw district een ernstige seizoensgebonden overstromingsproblematiek aanwezig is. In maart 2007 werd in uw district een volledig dorp geëvacueerd wegens overstromingsgevaar en raakte een politiebureau beschadigd. Landbouwgronden werden vernield, vee verdronk en tientallen huizen werden weggespoeld. Ook in 2010 was er schade door overstromingen in uw district. Verder is uw kennis van bekende personen in Khewa district onbestaande. Daarnaast gevraagd kon u immers niemand bij naam noemen, ook niet het politiehoofd of de veiligheidscommandant (CGVS, p. 10). Gevraagd naar bekende plaatsen in uw district antwoordde u dat er geen zijn. U noemde in dit verband enkel een kanaal dat gebouwd zou zijn door Japanners (CGVS, p. 9). In Khewa en met name in de regio Qala Tak, vanwaar u afkomstig bent, bevindt zich echter een historische site, namelijk een boeddhistische grafheuvel. In 2008 werden hieraan nog restauratiewerken uitgevoerd. U kon wel een aantal dorpen in uw regio noemen, doch u gaf ontwijkende antwoorden toen u gevraagd werd om uw eigen dorp te beschrijven. Uiteindelijk verklaarde u enkel dat er veel huizen staan en dat uw neven lid zijn van de taliban (CGVS, p. 5 en 6). Dit is echter geen adequate beschrijving van een plaats waar u uw hele leven gewoond zou hebben. Gezien u tevens verklaarde dat u thuis een radio had en soms naar het nieuws luisterde kan er, hoewel u beweert ongeschoold te zijn, verwacht worden dat u betere kennis zou hebben over de regio waar u geboren en getogen zou zijn (CGVS, p. 6 en 10).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het leven in Afghanistan in het algemeen eveneens lacunes vertoont die dermate fundamenteel zijn dat ze niet kunnen verklaard worden door uw lage scholingsgraad. Zo wist u niet welk jaar het momenteel is in Afghanistan en kon u geen enkele Afghaanse maand bij naam noemen. U stelde dat uw moedertaal Pashai is en dat de Afghaanse maanden geen namen hebben in de Pashai taal. U voegde toe dat u nooit de naam van een Afghaanse maand zou gehoord hebben, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS, p. 2). Bovendien werd u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal gehoord in Pashtou en gaf u aan dat u de tolk goed had begrepen (DVZ Vragenlijst, p. 4 en CGVS, p. 1, 2 en 18). Gevraagd naar namen van steden in Afghanistan noemde u Laghman (een provincie), en de districten Surkh Rod en Bihsud (CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd om de hoofdstad van Afghanistan te noemen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 12). Toen u gevraagd werd om of u iets kon vertellen over de stad Kabul antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 18). Bevreemdend is ook dat u niet wist of u een soennitisch of sjiïtsch moslim bent en dat u niets kon vertellen over het verschil tussen beide strekkingen (CGVS, p. 2 en 3). U antwoordde dat u dit niet weet omdat u ongeschoold bent doch van iemand die zijn hele leven in Afghanistan doorbracht kan dergelijke kennis wel verwacht worden zelfs al heeft hij geen formele scholing genoten (CGVS, p. 3).

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de gebeurtenissen daar die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

De door u aangebrachte dreigbrieven van de taliban en het attest van de districtsautoriteiten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot uw taskara werd hierboven reeds gewezen op het feit dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat de leeftijd vermeld op uw taskara niet overeenstemt met uw werkelijke leeftijd. De kopie's van de taskara's van uw vader en oom, de foto's van uw oom alsook het fragment van een nieuwsbericht op de radio kunnen in het licht van bovenstaande niet aanvaard worden als bewijs van uw bewering als zou u de neef zijn van een directeur van de veiligheidsdienst. Bovendien wist u zeer weinig te vertellen over uw oom en dit hoewel u zelfs vijf of zes maanden bij hem zou ingewoond hebben (CGVS, p. 14). Zo wist u niet bij benadering te vertellen hoe oud hij is en kon u zijn familienaam niet noemen (CGVS, p. 5 en 17). U wist niet welke opleiding hij heeft genoten en u bleef vaag toen u gevraagd werd naar zijn concrete activiteiten. U wist enkel te melden dat hij zich bezighoudt met spionage (CGVS, p.16). Daarnaast is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u zelf als spion werkte voor uw oom en door hem betaald werd (CGVS, p.14). Treffend in dit verband is ook dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet met zekerheid wist te zeggen of u deze feiten al dan niet had vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.15).

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te

oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

In zijn inleidend verzoekschrift vraagt verzoeker gehoord te worden met bijstand van een tolk die de taal Pashtou spreekt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag aangaf de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Pashtou beheerst (administratief dossier, stuk 14, bijlage 26). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker bovendien uitdrukkelijk dat hij het Pashtou spreekt naast het Pashai (verklaring DVZ, punt 8). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker te kennen dat hij problemen had met de tolk, hij vraagt op het Commissariaat-generaal enkel dat de tolk Pashtou traag spreekt. Verzoeker kreeg aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal de kans opmerkingen te maken omtrent zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar hij maakte geen opmerkingen aangaande de tolk of de vertaling van zijn verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker zelfs bij aanvang van het gehoor en op het einde ervan dat hij de tolk Pashtou goed had begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 18). Verder verklaart verzoeker ook dat zijn Pashtou ‘toen’ niet goed was, maar hierin verbeterd is (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker en de tolk Pashtou elkaar goed verstaan.

Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt verzoeker ter terechtzitting bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht, doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voorafgaand aan het gehoor geen inzage heeft verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

3.1.1. Betreffende de beslissing van de verwerende partij merkt verzoeker op dat de verwerende partij niet bewijst dat hij inzage in het dossier heeft gekregen voorafgaand aan zijn gehoor van 23 augustus 2013.

3.1.1.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State omtrent de hoorplicht en leidt hij hieruit af dat alle gegevens die de beslissing van de overheid zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat en dat het contradictoir karakter van het gehoor bij het beroepsorgaan nog verdergaande verplichten voor het bestuur met zich meebrengt *‘dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft*

betrokken' of nog 'dat ... de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van dat dossier dat tegen hem is opgesteld'. Volgens verzoeker moet de betrokkene een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wilt betrekken in de beslissing, waarna hij rechtspraak van de Raad van State citeert die 'verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens'. Na verwijzing naar rechtsleer, stelt verzoeker 'eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken'. Verzoeker stelt dat op grond van de door hem aangehaalde rechtspraak men moet besluiten dat het hoorrecht, "de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting".

Betreffende de beslissing van de verwerende partij, merkt verzoeker op dat het niet is omdat hij werd gehoord dat aan de hoorplicht is voldaan. Hij stelt dat uit de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat dit "horen" enkel voldoet aan het beginsel van de hoorplicht, indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview heeft kunnen deelnemen. Deze kennis van zaken vloeit voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Verzoeker geeft aan op geen enkel moment de kans te hebben gehad zijn dossier op voorhand in te kijken. Hij vervolgt dat inzage in het administratief dossier plaatsvond door zijn raadsman. Deze inzage diende volgens verzoeker te gebeuren voorafgaand aan zijn gehoor. De inzage vond evenwel plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep. Verzoeker meent dat er bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzagerecht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van het hoger beroep, bij een andere instelling. Bovendien stelt verzoeker vond de inzage plaats op initiatief van zijn raadsman.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 en merkt op dat hij slechts kennis kon nemen van de documenten waarnaar de commissaris-generaal verwijst na ontvangst van de bestreden beslissing. Indien deze informatie verplichtend voorafgaand aan het interview werd meegedeeld, had hij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund niet correct/foutief/gedateerd is. Verzoeker voert aan dat op een termijn van dertig dagen geen of onvoldoende informatie kan worden verkregen uit 'Bangladesh' en dat deze dan bovendien nog eens moet worden vertaald, dat zijn rechten dan ook duidelijk zijn geschonden.

3.1.1.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie ertoe noopt de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Dit leidt ertoe dat de overheid de betrokkene met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en merkt op dat de overheid slechts zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken wanneer deze de gegevens die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Enkel in dat geval is de overheid volgens verzoeker ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe dient de betrokkene voorafgaand inzage te krijgen van het dossier. Zo niet, dan kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. Verzoeker merkt op dat hij geen inzage heeft gekregen in het dossier van de administratie, meer bepaald de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze dienst.

Met betrekking tot de bestreden beslissing, benadrukt verzoeker dat het horen slechts dienstig kon gebeuren indien hij voorafgaand aan het interview inzage had gekregen in het administratief dossier. Dit is niet gebeurd en daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden volgens verzoeker. Het is voor verzoeker duidelijk dat hij ten gevolge van het gebrek aan inzage in zijn dossier voorafgaand aan het interview geen kennis van zaken had ten tijde van het interview.

3.1.1.3. In een derde onderdeel van het eerste middel merkt verzoeker op dat ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage voorafgaand aan een beslissing voorzien. Hij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie en rechtsleer als volgt:

"Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door en op til zijnde administratieve beslissing opdat de

beginselen van de hoorplicht - en in functie daarvan - het recht op inzage op hen van toepassing zijn; (HvJ C-135/99 P, Ismeri Europa t. Rekenkamer; punt 28)

Het eerbiedigen van de rechten van verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 Primex Produkte Import-Export e.a. t. Commissie, punt 59)

De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen 'aanmerkelijk kan raken in hun belangen'. Alzo dient de asielpcedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een 'bezwarend besluit' kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009, 21; HvJ C-32/95 P, Commissie t. Lisrestal e.a., punten 31-34);

Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijk beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken onder de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C32/95 P, Commissie t. Listretal e.a., punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door de gemeenschapsinstellingen in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, Hoffmaan-La Roche t. Commissie, punt 14; HvJ 269/90, Technische Universität München, punt 25)

Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de" beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren (HvJ C-48/90 en C-66/90, Nederland PTT t. Commissie, punt 45)

Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat :

"... lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor en wederhoor en het recht op inzage van toepassing te maken op nationale asielpcedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier." 'M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009, 21)

"Asielzoekers hebben in de Belgische procedure niet het recht om geconfronteerd te worden met de punten van het bezwaar die de beslissing van de asielinstanties jegens hen schragen, alvorens zij in kennis worden gesteld van de eigenlijke beslissing en de redenen waarop deze is gestoeld. Noch kunnen zij inzage krijgen in de documenten die de administratie bekomen heeft bij het verifiëren van de informatie door de asielzoeker verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud en die punten van bezwaar van het CGVS schragen. Aangezien de nationale asielpcedures sinds het verstrijken van de omzettingstermijnen van de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn binnen de werkingssfeer vallen van het Gemeenschapsrecht, moet men dan ook concluderen dat de Belgische asielpcedure op de bovenvermelde punten niet voldoet aan de beginselen van Europees administratief recht dat eenieder het recht heeft gehoord te worden vooraleer jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen en dat eenieder het recht heeft om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier. 'M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009, 24)".

Betreffende de beslissing van de commissaris-generaal, herhaalt verzoeker dat inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door zijn raadsman, dat deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het interview en dat de inzage evenwel heeft plaatsgevonden na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van onderhavig beroep en op initiatief van verzoekers raadsman. Hij merkt op dat de Belgische asielpcedure geen mogelijkheid voorziet van voorafgaande inzage van het administratief dossier. Opnieuw stelt verzoeker dat er bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzagerecht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling. Verzoeker herhaalt dat ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van zijn raadsman.

3.1.2.1. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op

nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren.

Waar verzoeker aan de hand van doctrine en een verwijzing naar rechtspraak, gemeenschapsrecht en Europese administratieve beginselen aldus een uitgebreide uiteenzetting geeft over de hoorplicht dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat verzoeker hiermee niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van verzoeker op grond waarvan de verwerende partij bepaalde "*tenlasteleggingen*" aan het adres van verzoeker weerhield. De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een asielsdossier kan immers bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst en op 23 augustus 2013 werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Verzoeker heeft dan ook de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn asielsdossier uit een te zetten en de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven, zodat een schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen.

Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). De commissaris-generaal is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht hem de aandacht van de asielzoeker te vestigen op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn gehoor niet tegensprekelijk was (RvS 18 maart 2005, 142.379).

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie, dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat aan te tonen dat zijn situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven heeft tot de door verzoeker aangehaalde rechtspraak.

3.1.2.2. Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Uit voornoemde bepalingen blijkt niet dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. De voornoemde wet van 11 april 1994 legt enkel een verplichting tot passieve inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862).

Uit het administratief dossier en het inleidend verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier vooraleer het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond.

Daarnaast toont verzoeker niet aan welke gegevens hem hadden dienen te worden meegedeeld of op welke wijze dit een invloed zou kunnen gehad hebben op de motieven van de bestreden beslissing. Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de "bijlage 26", zijn inschrijving als asielaanvrager, de verklaring van plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij, de beslissing van de Dienst Voogdij omtrent het medisch onderzoek teneinde na te gaan of verzoeker al dan niet jonger is dan 18 jaar, de mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken aan

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de aanpassing van geboortedatum van betrokkene op basis van het leeftijdsonderzoek en het creëren van een alias, verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden (*in casu*: geen), de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute, een vragenlijst van het Commissariaat-generaal en de oproeping gehoor. Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan verzoeker voorgelezen en door verzoeker ondertekend alsook werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoeker overhandigd zodat hij bijgevolg kennis had van de verklaringen die hij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende zijn vrees of risico bij terugkeer. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de beslissing van de Dienst Voogdij met betrekking tot het medisch onderzoek op naam van verzoeker aan zijn opvangcentrum werd bezorgd. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de gegevens die de commissaris-generaal zou gebruiken bij de voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. Bovendien kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte is van het precieze verloop van de gebeurtenissen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt en van de verklaringen die hij heeft afgelegd teneinde zijn nood aan internationale bescherming te onderbouwen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij geen enkele inzage heeft gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst, merkt de Raad op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag vermits de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat de stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker, gebruik makend van zijn inzagerecht de mogelijkheid had kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien moet er in deze context op worden gewezen dat de Raad *in casu* oordeelt over het beroep met volheid van rechtsmacht, en dat het beroep een devolutieve werking heeft. Derhalve komt het aan verzoeker toe om in het kader van deze beroepsprocedure zijn rechten op nuttige wijze ten volle te laten gelden.

3.1.2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een gehoor, dat hij tijdens het gehoor op 23 augustus 2013 op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het gehoor vond plaats met behulp van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.1.2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit een verzoek tot inzage gericht heeft tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl hij op de hoogte was van de oproeping tot gehoor. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch laat na aan te tonen dat verzoeker *in casu* benadeeld werd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een tweede middel de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing gegrond is op verklaringen afgelegd door verzoeker zonder dat hij voorafgaand kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier en doordat bovendien door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met het pertinente en coherente vluchtelingenrelaas van verzoeker, terwijl de

motivering afdoende en pertinent moet zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 die een uitdrukkelijke motiveringsplicht opleggen.

3.2.1. Verzoeker stelt dat het CGVS en de Raad geen rekening mogen houden met zijn verklaringen, die werden afgelegd met miskennis van het algemeen beginsel van hoorrecht, dat reeds duidelijk werd weergegeven dat deze verklaringen zijn afgelegd met miskennis van het algemeen beginsel van hoorrecht, dat het CGVS zich hierop dan ook niet kan gronden.

Vervolgens stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat aan de hand van het leeftijdsonderzoek blijkt dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker zouden zijn aangetast, *quod non est*. Verzoeker stelt dat hij steeds heeft aangegeven analfabeet te zijn, dat in de cultuur waarvan hij afkomstig is geen verjaardagen worden gevierd en hij dus niet met zekerheid weet hoe oud hij is, dat hij derhalve enkel kan terugvallen op zijn taskara en hetgeen andere personen hem hebben meegedeeld, dat er geen enkele reden voorhanden is om aan zijn goede trouw te twijfelen.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker een beperkte kennis heeft van de regio waarvan hij afkomstig is, herhaalt verzoeker dat hij analfabeet is en geen school heeft genoten, dat hij dan ook niet beschikt over de nodige kennis van geografische benamingen en diens meer, dat hij geen verkeersborden kan lezen en nooit verder is geweest dan zijn eigen dorp, dat zijn verklaringen en kennis van algemeen gekende feiten hiertegen dienen te worden geïnterpreteerd.

Vervolgens stelt verzoeker dat er een vertalingsprobleem is geweest met de tolk, dat zijn moedertaal Pashai is en hij noties heeft van Pashtou doch dat duidelijk blijkt uit de vertalingen zoals deze vastgesteld kunnen worden in het administratief dossier dat hij verkeerdelijk vertaald en begrepen werd, dat er derhalve geen enkele reden voorhanden is om te twijfelen aan zijn geloofwaardigheid.

3.2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2.1. Waar verzoeker stelt dat de motiveringsplicht geschonden is doordat de bestreden beslissing gegrond is op verklaringen afgelegd door verzoeker zonder dat hij voorafgaand kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier en aldus met miskennis van het algemeen beginsel van het hoorrecht en de Raad en de commissaris-generaal aldus geen rekening mogen houden met de verklaringen, benadrukt de Raad dat hoger reeds duidelijk is geworden dat verzoeker geen afdwingbaar recht heeft op voorafgaande inzage in zijn dossier. De procedure voor de commissaris-generaal is een administratieve en geen jurisdictionele procedure, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van verzoeker.

3.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen

hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.2.2.3. De Raad wijst erop dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het dorp Qala Tak in het district Khewa in de provincie Nangarhar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

3.2.2.4. Gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, zoals die terug te vinden zijn in het gehoorverslag van 23 augustus 2013, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht stelde dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de door hem voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten die hij in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

3.2.2.5. Waar verzoeker zijn gebrek aan kennis tracht te verschonen door te wijzen op vertaalproblemen met de tolk daar zijn moedertaal Pashai is en hij noties heeft van Pashtou doch dat duidelijk blijkt uit de vertalingen dat hij verkeerdelijk vertaald en begrepen werd, alsook er ter terechtzitting op wijst dat hij aangaf op het Commissariaat-generaal dat zijn Pashtou niet goed was, dat het Commissariaat-generaal aangaf dat er geen tolk Pashai beschikbaar was en voorstelde om verder te gaan in het Pashtou, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zijn moedertaal Pashai is, doch enkel vraagt dat de tolk (Pashtou) traag spreekt. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar inderdaad aangaf dat er geen Pashai tolken beschikbaar waren en benadrukte dat verzoeker meteen diende te melden indien er tijdens het gehoor iets niet duidelijk was (gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Nergens in het gehoor maakt verzoeker echter melding van communicatieproblemen. Verzoeker vermeldde enkel een naam van een dam in het Pashai, waarbij hij aangaf de desbetreffende naam niet te kennen in het Pashtou (gehoorverslag CGVS, p. 11), doch hieruit blijkt geenszins dat hij verkeerdelijk vertaald werd of begrepen werd. Verder meldde verzoeker ook dat hij de maanden van het jaar volgens de Afghaanse kalender niet kent, daar ze 'niet zijn in Pashai' en dat hij nog nooit een naam van een maand had gehoord in Afghanistan. Dienaangaande motiveerde de commissaris-generaal terecht "Zo wist u niet welk jaar het momenteel is in Afghanistan en kon u geen enkele Afghaanse maand bij naam noemen. U stelde dat uw moedertaal Pashai is en dat de Afghaanse maanden geen namen hebben in de Pashai taal. U voegde toe dat u nooit de naam van een Afghaanse maand zou gehoord hebben, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS, p. 2). Bovendien werd u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal gehoord in Pashtou en gaf u aan dat u de tolk goed had begrepen (DVZ Vragenlijst, p. 4 en CGVS, p. 1, 2 en 18)." Uit het gehoorverslag blijkt dus geenszins dat verzoeker verkeerdelijk vertaald of begrepen werd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag aangaf de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Pashtou beheerst (administratief dossier, stuk 14, bijlage 26). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker bovendien uitdrukkelijk dat hij het Pashtou spreekt naast het Pashai (verklaring DVZ, punt 8). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker te kennen dat hij problemen had met de tolk. Verzoeker kreeg aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal de kans opmerkingen te maken omtrent zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar hij maakte geen opmerkingen aangaande de tolk of de vertaling van zijn verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker zelfs bij aanvang van het gehoor en op het einde ervan dat hij de tolk Pashtou goed had begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 18). Verder verklaart verzoeker ook dat zijn Pashtou toen niet goed was, maar hier in de centra verbeterd is (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker en de tolk Pashtou elkaar goed verstaan. De Raad stelt vast dat de tolk, noch verzoeker zich beperken tot eenvoudige en korte vraagstellingen en antwoorden, doch dat er bij verzoeker een goed begrip is van de vragen die door de tolk worden gesteld in het Pashtou alsook dat verzoeker uitgebreide antwoorden kan geven in het Pashtou welke de tolk aangeeft goed te verstaan. Het is dan ook niet ernstig te noemen dat verzoeker pas wanneer hij geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing, aangeeft dat hij 'noties' heeft van het Pashtou maar dat blijkt dat hij verkeerdelijk werd vertaald en begrepen. De Raad stelt ten slotte vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling of onbegrip door de tolk.

3.2.2.6. Waar verzoeker, aangaande zijn beperkte kennis van zijn regio, stelt dat hij analfabeert is en geen scholing heeft genoten, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

In zoverre verzoeker meent dat zijn verklaringen geïnterpreteerd moeten worden in het licht van zijn analfabeert zijn, zijn ongeschoold zijn, het niet kunnen lezen, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen wel degelijk onderzocht heeft in het licht van zijn persoonlijke situatie doch terecht stelde dat "Gezien u tevens verklaarde dat u thuis een radio had en soms naar het nieuws

luisterde kan er, hoewel u beweert ongeschoold te zijn, verwacht worden dat u betere kennis zou hebben over de regio waar u geboren en getogen zou zijn (CGVS, p. 6 en 10).” en ‘Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het leven in Afghanistan in het algemeen eveneens lacunes vertoont die dermate fundamenteel zijn dat ze niet kunnen verklaard worden door uw lage scholingsgraad.’

Verder wijst de Raad er op dat zelfs van een analfabeet zonder scholing, die geen verkeersborden kan lezen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met de geografie van zijn beweerde regio van afkomst. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing slaagde verzoeker er niet in om op elementaire vragen over zijn beweerde verblijfplaats te antwoorden. De verwijzing naar het analfabeet zijn en het gebrek aan scholing is aldus niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of ontcrachten.

Waar verzoeker nog beweert ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dat hij nooit verder is geweest dan zijn eigen dorp, legt hij tegenstrijdige verklaringen af met wat hij verklaarde op het Commissariaat-generaal, waar hij stelde dat hij zijn taskara ging halen in het Khewa districtshuis en daarvoor enkele andere dorpen diende te passeren en stelde dat hij soms naar het districtcentrum ging, zodat voornoemde verklaringen ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift ter verschoning van zijn gebrekkige kennis niet ernstig zijn.

3.2.2.7. In zoverre verzoeker kritiek uit op het motief dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden door te verklaren dat hij op het ogenblik van het gehoor verklaart 18 jaar en vijf maanden te zijn, terwijl uit medische tests blijkt dat verzoeker een minimumleeftijd van 21,3 jaar heeft, merkt de Raad op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

3.2.2.8. Uit verzoekers verweer blijkt aldus dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkungen voor zijn handelwijze en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontcracht. Evenmin betwist hij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Op basis van de motieven van de bestreden beslissing, die verzoeker geenszins met valabele argumenten betwist, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen over zijn verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

3.2.2.9. Het tweede middel is ongegrond.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.3.1. Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut, voert verzoeker in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, doordat in de bestreden beslissing de argumentatie ontwikkeld ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende is, terwijl minstens de verwerende partij gehouden is een afdoende argumentatie te ontwikkelen waarom aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen analyse doet van haar eigen gegevens/informatie doch zich hult in vage stijlclausules, dat het leven in Afghanistan thans niet veilig is, dat de feiten en

argumentatie als uiteengezet in het verzoekschrift toch minstens aantonen dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat de toestand in Afghanistan allesbehalve stabiel is. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij zelfs dit reëel risico niet wil erkennen en hem aldus bloot stelt aan een abnormaal gevaar en ernstige schade door hem zelfs het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren en hem dus *de facto* te dwingen terug te keren naar zijn land van herkomst.

3.3.2.1. Waar verzoeker meent dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt omdat de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie bevat waarom de subsidiaire bescherming aan verzoeker geweigerd wordt, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor verzoeker een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende of niet afdoende gemotiveerd is, noch dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest.

3.3.2.2. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit wat voorafgaat, heeft verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt dit niet met valabele argumenten door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in het district Khewa in de provincie Nangarhar in het bijzonder, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van

herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

Verzoekers argumentatie en verwijzing naar informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen zijn dan ook niet dienstig.

3.3.2.3. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.3.2.4. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

3.3.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, wijst de Raad naar wat dienaangaande reeds uiteengezet werd onder punt 3.1.2.3.

3.3.2.6. Een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Ter terechtzitting brengt verzoeker documenten bij waarvan hij beweert dat het een attest betreft dat hij in de regio van Nangarhar gewoond heeft, zijnde een attest van verblijf alsook een attest dat zijn oom heeft gevraagd betreffende de aanval op de neef en dat werd afgeleverd door het hoofd van de regio en dat werd afgestempeld op de achterzijde, alsook een attest van het ziekenhuis waar verzoeker zijn oom werd opgenomen na het incident.

De Raad wijst er op dat de drie door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze ook conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen. Bovendien betreffen alle voornoemde documenten kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder benadrukt de Raad dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER